

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **J. Ch.**, podnikatele
se sídlem v X,
zastoupeného Mgr. Janem Boučkem, advokátem
se sídlem v Praze 1, Opatovická 1659/4,

proti
žalovanému: **Ministerstvu dopravy**,
se sídlem v Praze 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 28. 4. 2020, č. j. 43/2020-190-TAXI/3

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalovanému se nepřiznává náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále též „žalovaný“), jímž bylo rozhodnuto o změně rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend, ze dne 8. 6. 2017, č. j. MHMP 947606/2017, tak, že žalobce byl uznán vinným z v něm uvedených přestupků podle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, a byla mu uložena pokuta v částce 60 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení.

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě namítl v první řadě nezákonnost uložené sankce. Poukázal na to, že k žalobcem podanému odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále též „*správní orgán prvního stupně*“) žalovaný snížil původní výši pokuty z původní částky 100 000 Kč na částku 60 000 Kč, kterou však žalobce považuje za nezákonnou, nepředvídatelnou a zjevně nepřiměřenou sankci.

3. Žalobce namítl, že žalovaný přistoupil k částečnému snížení pokuty, což zdůvodnil změnou právní úpravy, která může být pro žalobce příznivější. Žalobce nesouhlasí se žalovaným, pokud jde o způsob, jak ke snížení pokuty dospěl. Žalovaný vycházel z pokuty udělené magistrátem v prvoinstančním rozhodnutí, která činila 100 000 Kč, což podle názoru žalobce nemohl, protože taková výše pokuty nebyla zákonná ani v době, kdy o ní magistrát rozhodoval. Už v té době taková výše pokuty vybočovala z rozhodovací praxe správních orgánů, které ukládaly za obdobné skutkově shodné případy pokuty nižší. Výše sankcí musí odpovídat skutkově shodným případům. Jedná se o základní zásadu správního řízení zakotvenou v ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, přičemž žalobce přímo v odvolání proti rozhodnutí magistrátu namítal, že žalovaný v obdobných případech rozhodoval ohledně skutkově shodných případů v roce 2016 uložením pokut za správní delikty podle obdobné právní úpravy ve výši okolo 50 000 Kč. Žalobou napadeným rozhodnutím uložená pokuta ve výši 60 000 Kč je - i po provedeném snížení z důvodu nové právní úpravy - *de facto* jak nominálně, tak i reálně vyšší, než pokuty ukládané za obdobné skutky v době před právní úpravou, která je pro žalobce příznivější. Žalovaný musí při své správní úvaze o snížení výše pokuty vycházet z hodnoty výše pokut ukládaných v obdobných věcech v době před novější úpravou, a následně pak takovou hodnotu výše pokuty poměřovat úvahou o snížení, kterou v obecné poloze žalovaný správně rozvinul. Rovněž je nutné posoudit také to, že zastavení řízení ve věci správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě (tj. nezajištění dokladu o podnikání ve vozidle) musí ještě obsahovat odůvodnění, jak žalovaný v takové procesní situaci, kdy odpadl jeden přestupek a odpadla i zákonná přitěžující okolnost, k úvaze o snížení výše pokuty, v jaké výši tak učinil a zda tak učinil i v souvislosti s jeho správní praxí při ukládání pokut za takové dva správní delikty.

4. Ve druhé žalobní námitce žalobce zpochybnil individuální posouzení případu s ohledem na stanovení výše pokut. Namítl, že žalovaný rovněž nepřihlížel při stanovení výše a výměry trestu u fyzické osoby podnikající obecně k majetkovým poměrům ani k osobním poměrům a pouze posuzoval výši pokuty jen a pouze korektivem tzv. likvidační pokuty. V případě žalobce je třeba přihlížet jak k osobním, tak i k majetkovým poměrům mimo tento korektiv, neboť osobní poměry charakterizují osoby pachatele jako objektu ukládaného trestu. Rozumí se jimi různé osobní a rodinné poměry, majetkové poměry, zdravotní stav, péče o rodinu a podobně. V případě žalobce jako fyzické osoby podnikající se jedná stále o jednu a tutéž osobu, kdy uložený trest bude pociťovat jedna a ta samá fyzická osoba. Hledisko osobních poměrů pachatele má korigovat hledisko závažnosti přestupku a je tedy limitem přiměřenosti trestu. Jedná se o podstatné vyjádření individualizace ukládaného trestu. Správní orgány jsou povinny posuzovat nejen domnělé přestupkové jednání individuálně, ale také při respektování zásady o ukládání trestu a

sankcí u skutkově obdobných případů. Ani jedno však správní orgány ve věci žalobce neposuzovaly. Rozhodnutí se vůbec netýkalo skutku žalobci vytýkanému a není tedy možné paušalizovat úvahy o výši pokuty jen na základě toho, že se jedná případně o přestupky v oblasti taxislužby a tudíž by měly mít patrně podle správního orgánu takové závěry v jiných odlišných kauzách aplikační význam pro řízení ve věci žalobce. Podle názoru žalobce nebyl splněn princip individualizace trestu při ukládání správního trestu pokuty, a pokud správní orgán dovodil, že je uložení pokuty ve splátkách v dané věci případné pro zmírnění dopadu na poměry žalobce, měl tak učinit v rámci rozhodovací pravomoci v napadeném rozhodnutí a na základě správního uvážení splátky pokuty stanovit přímo v napadeném rozhodnutí, přičemž by vzal v úvahu možnosti řádného splácení v kontextu osobní a majetkových poměrů pachatele. Jestliže tak žalovaný neučinil, zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

5. Žalobce rovněž věnoval jeden žalobní bod posuzování výše pokuty s ohledem na délku trestního řízení správního. Podle jeho názoru je jednání vytýkané žalobci správními orgány podřaditelné pod trestní sankcionování ve smyslu článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, proto je třeba, aby správní orgány projednávající správní delikty přistupovaly k posuzování výše trestu souladně se zásadou jednotnosti právního řádu a v případě, že v trestní oblasti se i z judikatury trestních soudů a Ústavního soudu podává, že délka trestního řízení má vliv na stanovení výše trestu a má značný vliv na nutnost úvah správních orgánů ohledně zohlednění takové délky řízení ve výši trestu, pak i správní orgány ukládající sankce za přestupkové jednání pachatelů musejí postupovat tak, aby byla respektována a chráněna osobní svoboda takových pachatelů s ohledem na celkovou délku řízení. Žalobce měl spáchat přestupek dne 23. 9. 2016, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 8. 6. 2017 a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného až dne 28. 4. 2020. Žalobce byl odsouzen pravomocně po více než 43 měsících ode dne, kdy mělo dojít správními orgány přičítaného přestupkového jednání. Správní orgány svým rozhodováním zatížily řízení zjevně nepřiměřenou délkou řízení a tím porušily právo žalobce na spravedlivý proces v rámci práva na projednání správní věci v přiměřené době. Z tohoto důvodu žalobce vytýká napadenému rozhodnutí, že byly naplněny předpoklady pro nutnost úvahy o aplikaci zásad pro ukládání trestů s ohledem na délku trestního řízení, žalovaný však takto neuvažoval a tuto rovinu zcela opomenul.

6. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil žalovanému k novému rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě předem uvedl, že pokud žalobce v podané žalobě avizuje rozhodnutí správních orgánů na témže stupni pouze s místní příslušností, pak tato rozhodnutí nejsou skutkově shodná s rozhodnutím, které bylo vydáno ve věci žalobce. Právní zástupce žalobce citovaná rozhodnutí používá i v rámci jiných řízení a soudních sporech a Městský soud v Praze se ke způsobu jejich vypořádání již opakovaně vyjádřil.

8. Pokud jde o samotné snížení výše uložené pokuty žalobou napadeným rozhodnutím, žalovaný vycházel z pokuty uložené dopravním úřadem ve výši 100 000 Kč. Z důvodu snížení zákonných sazeb došlo ke snížení výše pokuty uložené dopravním úřadem o 30 %, a ačkoliv žalobce namítá, že i tak je pokuta nadále nepřiměřená, žalovaný neshledal pokutu uloženou dopravním úřadem nepřiměřenou, neboť v době vydání rozhodnutí byly běžně

68/2020

ukládány pokuty ve výši 70 000 až 100 000 Kč, postupně i vyšší - v závislostech na okolnostech případu.

9. V daném případě dopravní úřad neshledal žádné polehčující okolnosti, neboť dopravce vozidlo, kterým provedl přepravu, nezaevidoval jako vozidlo taxislužby, ani nezajistil, aby se stal řidič vozidla držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Proto žalovaný neshledal důvod pro další snížení pokuty nad rámec výše uvedeného. K tomu žalovaný odkázal na judikaturu Městského soudu v Praze, zejména na rozsudky ze dne 2. 7. 2020, sp. zn. 6A 123/2019, a ze dne 27. 5. 2020, sp. zn. 14A 123/2018, a zastává názor, že uložil pokutu odpovídající okolnostem daného případu a tato není nezákonná, nepředvídatelná ani zjevně nepřiměřená.

10. Pokud jde o námitku, že žalovaný nepřihlížel při stanovení výše a výměry po trestu u fyzické osoby podnikající obecně k majetkovým poměrům ani osobním poměrům, pouze považoval výši pokuty a jen a pouze korektivem likvidační pokuty, pak zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), v ustanovení § 37 výslovně hovoří o přihlédnutí k osobním poměrům fyzické osoby a nikoli fyzické osoby podnikající. Podle názoru žalovaného se nelze ztotožnit s názorem žalobce uvedeným v žalobě, že správní orgány musí vždy u fyzické osoby podnikající přihlížet k osobním poměrům. Je to dopravce, kdo má obecně možnost rozhodnout se, jakou formou bude podnikat, tj. zda jako podnikající fyzická osoba, či jako právnická osoba. Následně pak nese odpovědnost za protiprávní jednání tak, jak stanoví jím určená právní forma podnikání. Podle zákona o přestupcích jsou osobní poměry vždy posuzovány pouze u přestupků, které spáchá fyzická osoba nepodnikající a nikoliv fyzická osoba podnikající, značící se jinou formou právní subjektivity.

11. Ostatně žalobce v průběhu správního řízení neprojevil zájem předložit údaje o svých osobních a majetkových poměrech, nepředložil tak daňová přiznání či soupisy závazků, které je povinen plnit, proto žalovaný neměl možnost osobní poměry dopravce objektivně posoudit. Žalovaný proto vycházel usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1As 9/2008 - 133, a vycházel z premisy, že se skutečné osobní a majetkové poměry žalobce významně neodlišují od poměrů ostatních dopravců podnikajících v Hlavním městě Praze.

12. Pokud jde o možnost rozložení pokuty do splátek, tato námitka podle žalovaného není pro danou věc případná, neboť jde o možnost fakultativní a závislou na rozhodnutí správce daně. Pokud žalovaný z doložených podkladů neshledal, že by jednorázová úhrada pokuty měla mít fatální dopady do poměrů žalobce, neuvažoval o rozložení splátek v rámci vydaného rozhodnutí a nejednalo se tak o vyhodnocení nemožnosti jednorázové úhrady pokuty žalobcem s přihlédnutím k jeho osobním či majetkovým poměrům, ale o poučení o právu požádat o splátkový kalendář v případě, že by vyhodnotil, že by pro něho jednorázová úhrada pokuty nebyla možná. Jedná se obecnou konstataci zákonné možnosti požádat o úhradu pokuty ve splátkách, která však nemá vliv na posouzení výše uložené pokuty.

13. Pokud jde o délku řízení, je podle názoru žalovaného třeba konstatovat, že správní orgány jsou při vydávání rozhodnutí vázány pořádkovými lhůtami, jejichž překročení nemá vliv na zákonnost závěrů, k nimž za správní orgány dospěly při posuzování právní stránky věci. Správní orgány jsou vázány délkou promlčecí doby spáchaných přestupků, která podle zákona o přestupcích činí jeden rok a případně tři roky (v závislosti na sazbě

pokuty). Žalovaný v rámci správního řízení zohlednil skutečnost, že s ohledem na běh lhůt došlo k promlčení přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, proto daný přestupek pro zánik odpovědnosti zrušil a řízení v této věci zastavil. Pokud byl žalobce dále sankcionován za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, jehož délka promlčecí doby činila podle § 30 odst. b) písm. b) zákona o přestupcích tři roky, respektive pět let, tak žalovaný obecně nespátřuje, že by mělo jít o nepřiměřenou délku řízení ve smyslu Úmluvy, a tím automatický důvod pro uložení nižší sankce. Dobu řízení žalovaný neshledává nepřiměřenou a zároveň neshledává, že by s ohledem na délku řízení nebyla respektována a chráněna osobní svoboda žalobce, či že by došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu porušení povinnosti vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě.

14. Závěrem k vyjádření žalovaný uvedl, že v předmětné věci postupoval v souladu s právním řádem a právními předpisy a uložil žalobci trest pokuty za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, který prokazatelně spáchal. Zároveň zohlednil zákon o přestupcích a v rámci napadeného rozhodnutí se dostatečně vypořádal s námitkami uvedenými žalobcem v podaném odvolání. Ze všech důvodů uvedených ve vyjádření žalovaný navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Průběh řízení před správními orgány

15. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

16. Dne 23. 9. 2016 proběhla kontrola vozidla tovární značky Ford, registrační značky 6S9 1379. V první části kontroly byla provedena kontrola přepravy prostřednictvím osoby přizvané ke kontrole jako cestující, druhou část kontroly - po ukončení přepravy - provedl pověřený pracovník dopravního úřadu. Přeprava byla objednána prostřednictvím aplikace UBER, konkrétně služby UberPop, a to z ulice Seifertova 2 v Praze 3 do ulice Kodaňská 12 v Praze 10. Za přepravu byla prostřednictvím uvedené aplikace vypočtena částka k zaplacení ve výši 82,61 Kč, která byla zaplacená z účtu dopravního úřadu prostřednictvím aplikace. Kontrolní pracovník při kontrole zjistil, že řidičem vozidla byl pan Filip H., který nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Řidič při kontrole zpřístupnil kontrolnímu pracovníkovi vstup do aplikace UBER, kterou měl nahranou ve svém mobilním telefonu, a v ní zobrazil dokument „historie jízd“. Z ní pak vyplynulo, že v den kontroly provedl řidič - kromě kontrolní jízdy - ještě nejméně šest dalších přeprav zprostředkovaných prostřednictvím uvedené aplikace. Řidič ke kontrole předložil doklady od vozidla, z nichž vyplynulo, že vlastníkem a provozovatelem vozidla je společnost Lafayette company s. r. o. Dále řidič předložil smlouvu o nájmu dopravního prostředku uzavřenou mezi jím a dopravcem. Předmětné vozidlo nebylo zapsáno do evidence vozidel taxislužby jako vozidlo taxislužby, nebylo označeno a vybaveno jako vozidlo taxislužby, ačkoliv jím přeprava formou taxislužby prokazatelně provedena byla. V rámci provedené kontroly vyzval kontrolní pracovník společnost Lafayette company s. r. o. k součinnosti doložením smlouvy zakládající pracovní právní vztah s dotčeným řidičem. Jednatelka této společnosti reagovala, že řidiče nezná a pracovní právní vztah s ní uzavřený nemá. Vozidlo pronajímá prostřednictvím společnosti Biasca Trade s. r. o., která dlouhodobě zapůjčila vůz žalobci na základě nájemní smlouvy ze dne 7. 9. 2016. Jelikož byla po kontrole cestujícím zaslána jménem žalobce faktura na provedenou přepravu a řidič předložil smlouvu o pronájmu vozidla uzavřenou mezi ním a žalobcem, kontrolní pracovník vyzval žalobce

k součinnosti doložením pracovněprávního vztahu s řidičem, neboť shledal žalobce odpovědným za provedení přepravy. Žalobce však na výzvu k součinnosti nijak nereagoval.

17. Příkazem ze dne 19. 4. 2017 dopravní úřad uložil žalobci pokutu ve výši 100 000 Kč za porušení povinnosti podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, kdy žalobce jako řidič prováděl přepravu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, čímž byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) tohoto zákona, a dále za porušení povinnosti uvedené v § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě, kterého se žalobce dopustil nezajištěním, aby se během přepravy ve vozidle nacházel doklad o oprávnění k podnikání. Tím byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) tohoto zákona.

18. Žalobce podal proti příkazu odpor, čímž došlo k jeho zrušení ve smyslu § 150 odst. 3 správního řádu a správní orgán pokračoval v řízení.

19. Dne 3. 5. 2017 dopravní úřad oznámil žalobci, že nashromáždil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a dal mu možnost se k nim vyjádřit. Z vyjádření žalobce vyplývá, že se nemohl dopustit uvedených deliktů, neboť v době provádění kontroly nevykonával taxislužbu, ale sdílenou přepravu, která v rozhodné době nebyla zákonným způsobem jakkoli omezena, natož aby pro ni byla stanovena zákonná pravidla. Proto se nemohl předmětných deliktů dopustit.

20. Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2017 dopravní úřad uložil žalobci pokutu ve výši 100 000 Kč za spáchání výše uvedených deliktů, zároveň spolu s pokutou byla žalobci uložena povinnost k náhradě nákladů v řízení paušální část ve výši 1 000 Kč.

21. Žalobce podal proti rozhodnutí dopravního úřadu včasné odvolání, v němž namítal, že státní instituce nejsou jednotné ohledně nahlížení na aplikaci Uber, kdy není na jisto postavena otázka, zda uskutečněná přeprava prostřednictvím aplikace je taxislužbou či nikoliv.

22. O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolacím námitkám nepřisvědčil, rozhodnutí dopravního úřadu změnil v části výroku a) a v části výroku b) tak, že uložil žalobci pokutu ve výši 60 000 Kč, změnil lhůtu ke splnění povinnosti k úhradě uložené pokuty a dále zrušil výrok části a) rozhodnutí dopravního úřadu a zastavil řízení v rozsahu týkajícího se porušení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě, jehož se žalobce měl dopustit tím, že nezajistil, aby v předmětném vozidle používaném k podnikání byl při jeho provozu dne 23. 9. 2016 doklad o oprávnění k podnikání.

Řízení před soudem

23. Městský soud v Praze o podané žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 6. 10. 2020, č. j. 11A 68/2020 – 30, jímž žalobu jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek napadl žalobce včas podanou kasační stížností, ve které - krom věcných námitek, které Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost nerekapituloval a neposuzoval - namítl, že městský soud ve věci rozhodl bez jednání, ačkoliv žalobce v žalobě výslovně uvedl, že nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání. Na tom nic nemění ani skutečnost, že nereagoval na následnou výzvu soudu, která má smysl pouze v případě, že se žalobce v žalobě nikterak k možnosti projednání věci bez nařízení jednání nevyjádří.

68/2020

24. O podané kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 1. 2022, č. j. 8As 221/2020 – 44, dostupným, stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu, i online na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že městský soud zatížil řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což je důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. Pro další řízení Nejvyšší správní soud zavázal městský soud závazným právním názorem, spočívajícím v povinnosti soudu nařídít jednání a v novém rozhodnutí ve věci samé se v návaznosti na toto jednání znovu vypořádat se všemi uplatněnými žalobními body.

25. Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 21. 4. 2022 zástupce žalobce na podané žalobě setrval s tím, že za stěžejní považuje námitku, podle níž správní orgány obou stupňů nedbaly zásady ukládání sankcí ve shodné či podobné výši v obdobných případech. Tato zásada v dané věci nebyla zohledněna ani v rámci snížení výše pokuty žalovaným odvolacím orgánem, protože konkrétní výše snížené pokuty nebyla žalovaným nijak blíže a přezkoumatelně odůvodněna. Žalovaný je zároveň dozorovým orgánem vůči správním orgánům prvního stupně, proto by ukládané pokuty neměly oscilovat v tak širokém pásmu, jak žalobce dokládá. I z hlediska časového vývoje lze namítat, že pokuta ve výši 100 000 Kč ukládaná za přestupek spáchaný v říjnu 2016 je extrémní, není v korelaci se společenskou závažností vytýkaného jednání, když Nejvyšší správní soud až v říjnu 2017 vyložil problematiku ukládání pokut v souvislosti s aplikací UBER. Z tohoto pohledu není přiměřená ani konečná pokuta v částce 60 000 Kč, nadto není přezkoumatelně odůvodněná, proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a zavázal pro další řízení žalovaného závazným právním názorem, podle něhož žalovaný musí v rámci svého správního uvážení přihlížet ke správní i judikatorní praxi v době spáchání přestupku, kdy nebylo vůbec známo, jak obdobné případy posuzovat.

26. Zástupce žalovaného správního orgánu při jednání soudu připustil, že projednáváný případ je starším případem, nicméně používání aplikace UBER přineslo řešení deliktů dosud neexistujících, jakými jsou přeprava neevidovaným vozidlem, nesplnění základní povinností řidiče i náležitostí výkonu taxislužby. Byť byla uložena pokuta žalobci snížena, přesto je namítáno, že je příliš vysoká s ohledem na přiměřenost konkrétních okolností. Přitom to právě byl důvod, proč žalovaný ke snížení výše pokuty v odvolacím řízení přistoupil. Pokud žalobce odkazuje na dva případy, kdy byla za shodný přestupek uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, v jednom z nich vycházel správní orgán pouze z exekučního zápisu a žádné další okolnosti nebyly známy, ve druhém případě šlo o případ obdobný případu žalobce, nicméně byť správní orgán prvního stupně ukládal pokuty, které se někdy diametrálně lišily, byl to právě žalovaný, kdo se snažil výši ukládaných pokut moderovat. Zároveň je třeba zdůraznit, že nikdy nelze zajistit zcela shodné rozhodování, byť rozhodování s co nejmenšími odchylkami je nepochybně žádoucí. V dané věci však prokazatelně došlo ke spáchání přestupku a žalovaný dostatečně podrobně odůvodnil, proč žalobci nakonec uložil pokutu právě ve výši 60 000 Kč. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

27. Zástupce žalobce při jednání soudu předložil listinné důkazy, které soud provedl jako důkaz. Konkrétně se jednalo o rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2017, č. j. 31/2017-190-TAXI/3, jímž žalovaný zamítnul odvolání dopravce proti rozhodnutí, kterým mu byla za

správní delikt dle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Pokuta v téže výši byla žalovaným akceptována též ve druhém předloženém rozhodnutí ze dne 17. 5. 2017, č. j. 41/2017-190-TAXI/3, kdy šlo o sankci za správní delikt dle § 35 odst. 2 písm. w) a § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě.

28. Městský soud v Praze je právním názorem, jenž byl vyjádřen ve výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu, vázán (ustanovení § 110 odstavec 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), proto se znovu zabýval důvodností podané žaloby a přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení z hlediska uplatněných žalobních námitek dle podané žaloby a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.). Věc soud posoudil takto:

29. V projednávané věci žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného, kterým potvrdil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 60 000 Kč za porušení § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že dne 23. 9. 2013 provozoval na trase z ulice Seifertova 2 v Praze 3 do ulice Kodaňská 12 v Praze 10 taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.

Právní rámec posuzované věci

30. Podle ustanovení § 21 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě dopravce smí provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.

31. Shora předestřenému závěru, že se v dané věci skutečně jedná o taxislužbu, nasvědčuje i rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) Evropské unie ze dne 20. 12. 2017, C-434/15, *Asociación Profesional Elite Taxi v. Uber Systems Spain SL*. Ten se sice v odůvodnění primárně zabývá povahou zprostředkovatelské služby poskytované společností UBER, činnost samotných řidičů však opakovaně označil za „*přepravní služby*“. Tuto komplexní službu (zprostředkovatelskou činnost společnosti Uber spolu se samotnými přepravními službami řidičů) pak označil za službu v oblasti dopravy ve smyslu čl. 58 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie. Žalobce ostatně v podané žalobě charakter činnosti nezpochybnil, jeho námitky mířily výhradně do výroku a výše uložené sankce.

32. Městský soud proto dospěl k závěru, že činnost žalobce naplnila definiční znaky taxislužby podle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě. S ohledem na tento závěr se zabýval námitkou žalobce, že poskytoval smluvní přepravu na základě předchozí smlouvy ve smyslu ust. § 21 odst. 4 zákona o silniční přepravě, a proto neměl být posuzován jako „*klasický*“ provozovatel taxislužby se všemi povinnostmi takového přepravce taxislužby podle § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě.

33. Pro přehlednost soud znovu konstatuje znění ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, podle kterého je dopravce povinen zajistit, aby v den, kdy je vozidlem taxislužby poskytována přeprava na základě předchozí písemné smlouvy, bylo toto vozidlo vybaveno všemi smlouvami, na jejichž základě je přeprava v právě probíhajícím dni prováděna, nebo jejich kopiemi. Smlouva musí obsahovat údaje o přepravovaných osobách, datu a trase přepravy a ceně za přepravu nebo způsob jejího určení a nesmí být uzavřena ve vozidle taxislužby nebo na jiném místě bezprostředně před zahájením přepravy. Při poskytování přepravy vozidlem taxislužby na základě předchozí písemné smlouvy se nepoužije odstavce

3 písm. c) a f); pokud vozidlo taxislužby není v souladu s § 21a odst. 2 písm. b) vybaveno taxametrem, nepoužije se dále odstavec 3 písm. d), e) a g) až i).

34. Podle ustanovení § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, je povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, bylo podle písm. c) vozidlo taxislužby viditelně a čitelně označeno

1. střešní svítelnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně a

2. jménem a příjmením, popřípadě obchodní firmou nebo názvem dopravce umístěným na vozidle tak, aby měl cestující možnost seznámit se s tímto údajem před jednáním o přepravě s řidičem taxislužby,

a podle písm. f) zákona, aby zobrazované údaje z taxamtru byly čitelné a viditelné z místa přepravované osoby.

35. Ustanovení § 21 odst. 4 pak dále stanovuje, že pokud vozidlo taxislužby není v souladu s § 21a odst. 2 písm. b) vybaveno taxametrem, nepoužije se dále odstavec 3 písm. d), e) a g) až i).

36. Podle ustanovení § 21a odst. 2 písm. b) zákona v žádosti podle odstavce 1 (žádost o evidenci vozidla taxislužby – pozn. soudu) dopravce uvede typ a výrobní číslo taxamtru a výrobní číslo paměťové jednotky taxamtru, který bude ve vozidle při provozování taxislužby užíván, případně uvede, že vozidlo taxislužby nebude vybaveno taxametrem a tímto vozidlem bude poskytovat přepravu výhradně na základě předchozí písemné smlouvy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě.

37. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3As 32/2004 – 53, jsou dopravní úřady při výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě vykonávaného nad dopravci podle § 34 zákona o silniční dopravě povinny postupovat mimo jiné také podle obecných právních předpisů o státní kontrole. Tato povinnost, ač se o ní zákon o silniční dopravě sám výslovně nezmiňuje, vyplývá z ustanovení § 1 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu. Podle tohoto ustanovení tento zákon upravuje postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků, jiných orgánů a právnických nebo fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy (dále jen „kontrolní orgán“), při kontrole činnosti orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků, jiných orgánů, právnických a fyzických osob (dále jen „kontrolovaná osoba“). Kontrolní orgány postupují podle tohoto zákona rovněž při kontrole výkonu státní správy a dále při kontrole činnosti právnických osob založených nebo zřízených státem nebo územním samosprávným celkem vykonávané ze strany zakladatele nebo zřizovatele, nejde-li o kontrolu činnosti těchto právnických osob upravenou předpisy soukromého práva.

38. Podle § 2 kontrolního řádu kontrolní orgán při kontrole zjišťuje, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů.

39. Podle § 4 kontrolního řádu kontrolu vykonává fyzická osoba, kterou kontrolní orgán k tomu pověřil (dále jen „kontrolující“). Pověření ke kontrole vydává vedoucí kontrolního orgánu, anebo osoba k tomu pověřená vedoucím kontrolního orgánu (dále jen „nadržovaná osoba kontrolujícího“). Je-li při jednotlivé kontrole kontrolujících více, určí nadřízená osoba

68/2020

kontrolujícího jednoho z nich vedoucím kontrolní skupiny. Pověření ke kontrole má formu a) písemného pověření k jednotlivé kontrole, nebo b) průkazu, stanoví-li tak jiný právní předpis.

40. Podle § 5 odstavec 1 kontrolního řádu kontrolní orgán zahajuje kontrolu z moci úřední. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení kontrola je zahájena prvním kontrolním úkonem, jímž je a) předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo jiné osobě, která kontrolované osobě dodává nebo dodala zboží nebo ho od ní odebrala či odebírá, koná nebo konala pro ni práce, anebo jí poskytuje nebo poskytovala služby nebo její služby využívala či využívá, případně se na této činnosti podílí nebo podílela (dále jen „povinná osoba“), jež je přítomna na místě kontroly, b) doručení oznámení o zahájení kontroly kontrolované osobě; součástí oznámení musí být pověření ke kontrole, anebo seznam kontrolujících, nebo c) první z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo povinné osobě, jež je přítomna na místě kontroly, pokud je provedení takových kontrolních úkonů k výkonu kontroly třeba. Podle odstavce 3, je-li kontrola zahájena podle odstavce 2 písm. a) nebo c) bez přítomnosti kontrolované osoby, informuje kontrolující kontrolovanou osobu o zahájení kontroly dodatečně.

41. Podle § 6 kontrolního řádu může kontrolní orgán k účasti na kontrole v zájmu dosažení jejího účelu přizvat fyzickou osobu (dále jen „přizvaná osoba“). Kontrolní orgán vystaví přizvané osobě pověření a poučí přizvanou osobu o jejích právech a povinnostech při účasti na kontrole. Práva a povinnosti kontrolované osoby a povinné osoby vůči přizvané osobě se řídí přiměřeně ustanoveními tohoto zákona o právech a povinnostech kontrolované osoby a povinné osoby vůči kontrolujícímu.

42. Žalobce namítá nepřiměřenost uložené sankce, kterou spatřuje v tom, že z postupu žalovaného správního orgánu nelze dovodit, na základě čeho žalovaný určuje přiměřenost sankce za totožné či obdobné správní delikty a dokládá přitom rozhodnutí, ve kterých žalovaný snížil uloženou pokutu ve výši 49 000 Kč na 20 000 Kč, případně další rozhodnutí, kterými byla dopravci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za stejný delikt jako žalobci. V projednávané věci byla žalobci uložena sankce ve výši 60 000 Kč za správní delikt spočívající v tom, že žalobce provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo evidováno, v čemž žalovaný spatřoval naplnění skutkové podstaty závažného správního deliktu.

43. K těmto námitkám zdejší soud nejprve v obecné rovině zdůrazňuje, že ukládání sankcí za správní delikty je projevem volného uvážení správních orgánů a jeho soudní přezkum je proto již z podstaty věci zásadně omezen. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1Afs 1/2012 - 36, publikovaném pod č. 2671/2012 ve Sbírce NSS, uvedl: „ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.“ Podle citovaného rozsudku tak není v pravomoci soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena.

44. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil a rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 či sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004). Jak uzavřel Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 1Afs 1/2012 - 36: *„(p)ři hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nabrzení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“*

45. Zkoumat přiměřenost sankce je tak soud oprávněn jen v rámci moderačního práva podle § 78 odst. 2 s. ř. s., pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6A 96/2000 - 62, č. 225/2004 Sb. NSS). Smyslem a účelem moderace ovšem není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu. *„Moderační právo soudu je vyhrazeno toliko pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání s návazností i na majetkové poměry postižované osoby, pokud se jich důvodně dovolává, a svědčí-li tyto skutečnosti tomu, že se výše uložené sankce vymyká požadavku přiměřeného a spravedlivého postihu.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6As 248/2016 - 26).

46. Aplikoval-li soud tato základní východiska v projednávané věci, musí konstatovat, že správní orgány svým povinností dostaly – pokuta byla uložena v zákonném rozmezí, přičemž její výše byla dostatečně zdůvodněna též z pohledu řádné individualizace trestu. Úvahy obou správních orgánů jsou podle názoru soudu dostatečně podepřené, nevykazují žádný exces ani prvky svévole.

47. Pro pořádek k tomu soud blíže uvádí, že správní orgán prvního stupně při určení výše pokuty (100 000 Kč) vycházel z původního znění právní úpravy, která stanovovala horní hranici pokuty ve výši 500 000 Kč (ustanovení § 35 odst. 2 zákona o silniční dopravě ve znění účinném do dne 3. 10. 2017), přičemž se vyjádřil ke všem zákonným kritériím tehdy stanoveným v § 36 odst. 2 uvedeného zákona, tj. k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání, rozsahu způsobené škody a vypořádal se rovněž s možným likvidačním dopadem pokuty. Pokutu přitom uložil v úrovni pouhé jedné pětiny její horní hranice. Žalovaný se zákonností a přiměřeností pokuty rovněž podrobně zabýval, a to nejprve z pohledu změn právní úpravy nastalých po vydání prvostupňového rozhodnutí, kdy zohlednil změnu zákona o silniční dopravě (snížení horní hranice z částky 500 000 Kč na částku 350 000 Kč) a tomu odpovídajícím způsobem pokutu snížil na 60 000 Kč; současně se žalovaný podrobně zabýval i možnou aplikací, který nabyt účinnosti dnem 1. 7. 2017, přičemž dospěl k závěru, že tento zákon neobsahuje taková kritéria pro ukládání trestu, které by nebyly zhodnoceny v rámci kritérií stanovených dříve v ustanovení § 36 odst. 2 zákona o silničním provozu. Žalovaný se blíže zabýval i námitkou žalobce odvolávající se na jeho dosavadní praxi (ukládání pokut v nižší výši), jakož i přiměřenosti výše pokuty a jejím možným likvidačním dopadem.

68/2020

48. Pokud jde konkrétně o námitku porušení zásady legitimního očekávání a materiální rovnosti, je potřeba předně poukázat na to, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle – její význam tak spočívá v tom, že představuje významné vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1Afs 58/2009 - 541, č. 2119/2010 Sb. NSS, ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6Ads 129/2011 - 119, ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10As 155/2014 - 33, či ze dne 15. 7. 2016, č. j. 9As 60/2016 - 156).

49. V nyní projednávané věci má soud za to, že uložená pokuta ve výši 60 000 Kč (tj. pouze v úrovni jedné pětiny zákonné hranice) takovýto výjimečný exces z dosavadní praxe rozhodně nepředstavuje. Na tom nemůže změnit nic ani skutečnost, že žalobce v tomto směru již v odvolání odkázal na případy, v nichž byly správními orgány za delikty na poli taxislužby uloženy pokuty v úrovni 20 000 Kč (rozhodnutí žalovaného č. j. 2/2015-190-TAXI/3 a č. j. 25/2015-190-TAXI/5), které v žalobě doplnil o případy, kdy byly uloženy pokuty ve výši 50 000 Kč (v jednom případě 55 000 Kč), a rozhodnutí ve všech těchto případech navrhl k důkazu (viz bod 15. odůvodnění tohoto rozsudku). Podle názoru soudu se nyní uložená pokuta těmito případy svou výší ve skutečnosti nijak významně nevymyká – nepředstavuje tedy onen neodůvodněný exces.

50. Žalovaný nadto – ve vztahu ke starším případům pokut ve výši 20 000 Kč – v napadeném rozhodnutí srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodnil, že výše pokut ukládaných v souvislosti s přepravou zprostředkovanou přes aplikaci UBER se postupem času vyvíjela podle toho, jak se o této činnosti vyvíjelo společenské povědomí. Žalovaný zdůraznil, že v době spáchání správního deliktu žalobce již bylo veřejně známo, že poskytování takové činnosti přes uvedenou aplikaci je nezákonné, o čemž žalobce mohl a měl vědět; proto také správní orgány přistoupily k ukládání vyšších, nikoli však maximálních pokut. Tomuto zdůvodnění soud plně přisvědčuje a dodává, že je zcela legitimní a věcně odůvodněné, pokud je určitý nový typ porušení zákona nejprve postihován mírnějšími sankcemi a následně, kdy i přes již udělené sankce a uveřejněné právní závěry o jeho protiprávnosti nabírá tento jev na četnosti, je přistoupeno k jeho přísnějšímu postihu; žalovaný k tomu ve vyjádření k žalobě ostatně uvedl, že v době zaslání tohoto vyjádření činily pokuty za předmětné jednání již výše 150 000 Kč. V této souvislosti soud připomíná, že i podle judikatury Nejvyššího správního soudu se správní praxe (zde hladina ukládaných pokut) samozřejmě může s postupem času měnit, např. když správní orgán zjistí, že ukládané sankce nejsou dostatečně účinné, nebo se výrazněji mění četnost protiprávního jednání ve společnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6Ads 129/2011 - 119, nebo ze dne 6. 2. 2020, č. j. 8As 54/2018 - 58).

51. Pokud jde o doplnění dokazování žalobcem předloženými rozhodnutími žalovaného a správního orgánu prvního stupně, uložená pokuta se správní praxi těchto orgánů nijak podstatně nevymyká, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že se pořád nachází v dolní pětině zákonné hranice ve výši 350 000 Kč; navíc platí, že žalovaný ve skutečnosti změnu své správní praxe (výše ukládaných pokut) nijak nezpochybňuje. S částí žalobcem zmiňovaných případů se již ostatně žalovaný dostatečným způsobem vypořádal v

68/2020

napadeném rozhodnutí, když odůvodnil, proč v průběhu doby přistoupil k mírnému zvýšení ukládaných pokut.

52. Městskému soudu v Praze je z jeho úřední činnosti známo, že se sankce za obdobné delikty pohybují v rozmezí 70 000 Kč až 100 000 Kč, přičemž výjimečně jsou ukládány nižší, nikdy však pod 50 000 Kč. Toto rozmezí je skutečně dodržováno (viz například rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 5A 90/2017, 8A 116/2017, 9A 118/2017). Co se týče rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2017, č. j. 31/2017-190-TAXI/3, soud konstatuje, že se týkalo časového období února 2016, mezi tamějším a předmětným porušením zákona je více než půlroční časový odstup. Pokuta ve výši 50 000 Kč přitom byla ukládána pouze za jediný delikt – provozování nezaevidovaného vozidla. Nutno proto uzavřít, že toto rozhodnutí je skutkově odlišné od napadeného rozhodnutí (období spáchání, počet deliktů), rozdíl mezi těmito rozhodnutími, tj. výše pokuty, tak není nedůvodný. Naproti tomu rozhodnutí ze dne 17. 5. 2017, č. j. 41/2017-190-TAXI/3, skutečně za totožné delikty v totožném období ukládá pokutu 50 000 Kč. Avšak s ohledem na výše uvedený výčet rozhodnutí (resp. spisových značek zdejšího soudu) z téhož období, kdy byly ukládány pokuty v rozmezí 70 000 až 100 000 Kč, soud považuje toto rozhodnutí za ojedinělé vykročení z obvyklé rozhodovací praxe. Ačkoli obě žalobcem odkazovaná rozhodnutí žalovaného hovoří o tom, že výše sankce nevybočuje z obvyklé rozhodovací praxe prvostupňového orgánu, z celkového kontextu je patrné, že žalovaný tím míní, že posuzoval případné překročení ve smyslu vyšší než obvyklé sankce (která byla oněch 70 000 až 100 000 Kč), nikoli uložení neobvykle nízké sankce.

53. Soud proto přisvědčil žalovanému v názoru, že se v nynější věci jednalo o pokutu v běžné, rozhodovací praxi ustálené, výši, která není zjevně nepřiměřená, nepůsobí tedy ani nezákonnost rozhodnutí (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.) ani není na místě její moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). Námitka porušení zásady legitimního očekávání je proto nedůvodná.

54. Soud se konečně neztotožnil ani s námitkou, že správní orgány ve věci braly jako přítěžující okolnosti v úvahu to, že vozidlo nebylo předepsaným způsobem označeno, nebylo vybaveno taxametrem a řidič nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby.

55. Předně je nutné odmítnout argument žalobce, podle něhož zákon o silniční dopravě uváděné skutečnosti jako přítěžující okolnosti nevymezoval, a ty proto nelze speciálně dotvářet. K tomu soud nejprve uvádí, že zákon o silniční dopravě v rozhodné době neobsahoval (a ani nyní neobsahuje) žádné výslovné vymezení přítěžujících a ani polehčujících okolností. Správní orgán prvního stupně při určení výše pokuty vycházel ze zákonných kritérií ve smyslu § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě, tedy posouzení závažnosti, významu a doby trvání protiprávního jednání či rozsahu způsobené škody, přičemž v rámci těchto kritérií mohl hodnotit různé okolnosti případu zákonem výslovně nevyjmenované.

56. Zákon o přestupcích, který nabyl účinnosti po vydání prvostupňového rozhodnutí, již potom vymezení přítěžujících okolností obsahuje v § 40, nutno však říci, že tento výčet přítěžujících okolností je toliko demonstrativní. Správní orgány tak mohou či dokonce musí při řádném odůvodnění výše pokuty vzít jako přítěžující okolnost i jinou skutečnost, má-li na posouzení celkové závažnosti přestupku vliv.

57. Na překážku zohlednění předmětných přítěžujících okolností pak není ani to, že tyto skutečnosti v jiných případech zakládají skutkovou podstatou samostatného správního

deliktu [srov. § 35 odst. 1 písm. e) a odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě]. Žalobce namítal, že takové počínání porušuje zásady správního trestání, ty však nijak nespecifikoval. Podle soudu zde přitom k porušení žádné ze zásad správního trestání nedochází. Zohlednění předmětných skutečností by bylo nepřípustné – z pohledu zásady zákazu dvojího přičítání – toliko tehdy, pokud by tyto okolnosti byly zohledněny jak z pohledu viny, tak z pohledu trestu, k čemuž však v projednávané věci nedošlo. Ostatní zjištěná porušení zákona o silniční dopravě byla totiž podřazena právě pod správní delikt provozování taxislužby neevidovaným vozidlem, s nímž jsou další (navazující) povinnosti dopravce spojené s označením vozidla či jeho vybavením taxametrem úzce provázány. Správní orgán prvního stupně k tomu ostatně již v oznámení o zahájení přestupkového řízení uvedl, že za další zjištěná porušení zákona o silniční dopravě nelze žalobce přímo sankcionovat s ohledem na to, že taxislužba byla provozována neevidovaným vozidlem, a proto tato zjištění nejsou samostatným předmětem řízení.

58. Další zjištěná porušení zákona o silniční dopravě tak správní orgány nekladly žalobci k tíži z pohledu viny, ale zohlednily je jen v rámci stanovení výše pokuty. Takový postup přitom zdejší soud považuje za zcela odůvodněný, neboť tímto řešením správními orgány především zřetelně odlišily výrazně závažnější protiprávní jednání žalobce (včetně ohrožení zájmů na ochraně spotřebitele a řádném vedení účetnictví, a to především v souvislosti s absencí taxometru ve vozidle) od pouhého administrativního deliktu, který by mohl spočívat v provozování sice řádně vybaveného vozidla, k tomu autorizovaným řidičem, jež však pouze dopravce opomněl nahlásit do příslušné evidence, či bylo z evidence vyraženo. Celkovou závažnost jednání žalobce pak nepochybně zvyšovala i vědomá absence označení vozidla taxislužby příslušnou svítilnou, která citelně znesnadňovala identifikaci vozidla v běžném městském provozu jako vozidla taxislužby, a to zejména pro účely provádění kontrol správním orgánem prvního stupně.

59. Městský soud v Praze proto s ohledem na výše uvedené závěry uzavírá, že pokuta ve výši 60 000 Kč byla uložena v souladu se zákonem, přičemž tato pokuta naplňovala svůj účel jak z pohledu citelnosti pro žalobce, tak z hlediska individuální i generální prevence. Soud proto zároveň neshledal jakékoli právně významné důvody, aby byla takto uložená pokuta dále snižována s využitím moderačního práva podle § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť tato nebyla uložena v nepřiměřené výši.

60. Žalobce v podané žalobě rovněž namítl, že vzhledem k délce správního řízení mělo být při uložení pokuty přihlédnuto k tomu, že nebylo rozhodnuto v zákonem stanovených lhůtách, přičemž se dovolává obecné trestní judikatury. Soud uvádí, že ačkoliv rozhodnutí v daném případě nebylo vydáno ve lhůtách, které obecně stanoví správní řád, samo o sobě toto zjištění však ještě nemůže být významné pro hodnocení zániku trestnosti jednání či jeho společenské nebezpečnosti, neboť se jedná o lhůty pořádkové, které samy o sobě tyto následky nemají, a dále se jedná sice o překročení těchto lhůt, které však soud nepovažuje za natolik intenzívní, aby mohlo zdůvodnit výraznější snížení pokuty za spáchané jednání. Vzhledem k tomu, že pokuta byla uložena ve spodní pětině zákonné sazby, má soud za to, že i tato okolnost byla zvážena, byť nebyla přímo v odůvodnění zmíněna.

Závěr a náklady řízení

61. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Městský soud v Praze uzavírá, že žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

68/2020

62. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 21. dubna 2022
Bedřich

Mgr. Marek

předseda

senátu

